

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

Epistolarvm ad T.Pomponivm Atticvm liber primvs.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

M. TVLLII CICERONIS

EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM LIBER PRIMVS.

M. T. C. T. P. ATTICO. S. P. D.

Eritiōis nostrę, quā tibi sūmę curę esse scio, hmōi ratio est, q̄ adhuc coniectura p̄ideri possit. Pręfat vn̄ P. Galba sine fūco, ac fallaciis, more maiorum. negat, vt opinio hominū videat nō aliena rationi nostrę, fuit illius hęc pręprop̄era pręfatio, nam illi ita negat vulgo, vt mihi se debere dicat. Ita quidē spero nobis profici, cū hoc p̄rebecit, plurimos nostros amicos inueniri. Nos aut̄ in̄itiū pręfandi facere cogitaramus eo ipso die, quo puerū tuū cū his literis p̄fici Cincius dicebat. In cāpo comitiis tribunitiis ad. XVI. Cal. Sex. Cōpetitores, q̄ certi esse videbant, Galba, & Antoni, & Q. Cornifici. Puto te in hoc aut risisse, aut ingemuisse, vt frōtē ferias. Sūt q̄ etiā Cęsoniū putēt. Aqliū nō arbitramur, q̄ denegat, & iurauit morbū, & illud suū regnū iudiciale opposuit. Catilina, si iudicātū erit meridię nō liquere, cert⁹ erit cōpetitor. De Aufidio, & Palicano nō puto te expectare, dū scribā, de iis q̄ nūc p̄tūt, Cęsar certus putat. Thermus cū Syllano cōtēdere existimat, qui sic inopes, & ab amicis, & existimatiōe sunt, vt mihi videat nō esse *ἀνύατον* Curiū obducere, sed hoc p̄ter me nemini videat. Nostri rōnib⁹ maxime cōducere videt, Thermū fieri cū Cęsare. Nemo est em̄ ex iis, q̄ nūc p̄tūt, q̄ si in nostrū annū reciderit, firmior Cādīdat⁹ fore videat, p̄pterea q̄ curator ē vię Flaminię: q̄ cū erit absoluta, sane facere facile est, libēter nūc ceteri Cōsulī acciderint. Petitorū hęc est informata adhuc cogitatio. Nos in om̄i munere cādīdatorio fungēdo summā adhibebimus diligētiā: & fortasse, qm̄ videt in suffragiis multū posse Galba, cū Romę a iudiciis forę refrixerit, excurrem⁹ mēse Septēbri legati ad Pisonē, vt Ianuario reuertamur. Cū p̄p̄xero volūtates nobiliū, scribā ad te. Cetera spero plīxa esse his dūtaxat vrbānis cōpetitorib⁹. illā manū tu mihi cura, vt p̄stes, qm̄ p̄pius abes. Pompeii nostri amici, negat me ei iratū fore, si ad mea comitia nō venerit. Atq̄ hęc hmōi sunt: sed est, qd̄ abs te mihi ignosci peruelim. Cęcilius auiculus tuus, a P. Vario cū magna pecunia fraudaret, agere cępit cū eius fratre Caninio Satrio de iis reb⁹, quas eū dolo malo mācipio accepisse de Vario diceret. Vna agebāt ceteri creditores, in q̄bus erat Lucullus, & P. Scipio, & is, quē putabāt magistrū fore, si bona venirent, L. Pōtius. verū hoc ridiculum est, de magistro nūc cognoscere: rogauit me Cęcilius, vt adesset cōtra Satriū. dies fere nullus est, qn̄ hic Satrius domū meā vēitet: obseruat L. Domitiū maxime, me habet pximū, fuit & mihi & Q. Fratri magno vsui in nostris petitionib⁹. Sane sum p̄turbat⁹, cum ipsius Satrii familiaritate, tū Domitiū, in quo vno maxime ambitio nostra nitit. Demōstrauī hęc Cęcilio, simul & illud ostendi, si ipse vnus cū illo vno cōtēderet, me ei satisfactoriū fuisse: verū in causa vniuersorū creditorū, hoīm p̄sertim amplissimorū, q̄ sine eo, quē Cęcilius suo noīe p̄hiberet, facile cōmunē causam sustinerēt, equū esse, eū & officio meo cōsulere, & temporī. Durius accipere hoc mihi visus est, q̄ vellē, & q̄ hoīes bellī solēt, & postea prorsus ab instituta nostra paucoꝝ dierū cōsuetudine lōge refugit. Abs te peto, vt mihi hoc ignoscas, & me existimes hūanitate esse phibitū, ne contra amici summā existimationē miserrimo ei⁹ tēpore venirē, cū is oīa sua studia, & officia in me cōtulisset. Qz si voles in me esse durior, ambitionē mihi putabis obstitisse. Ego aut̄ arbitrator, etiam si id sit, mihi ignoscēdū esse. *Ἐἴθ' οὐ γὰρ ἀγαθὸν ἢ ἄμ.* Vides enim in quo cursu sumus, & q̄ omnes gratias nō modo retinendas, verū etiā acquirēdas putem⁹. Spero tibi me causam probasse. Cupio qdē certe. Hermathena tua valde me delectat, & posita ita belle ē, vt totum gymnasium *ἐπαυλώα* esse videat. Multū te amamus. L. Iulio Cęsare, C. Martio Figulo cōsulib⁹, filiolo me auctū scito, salua Terentia. Abs te tādū nihil literarū. Ego de meis ad te rationib⁹ scripsi antea diligēter. Hoc tēpore Catilinam cōpetitorē nostrū defendere cogitamus. Iudices habem⁹, quos volumus, summa accusatoris voluntate. Spero, si absolut⁹ erit, cōiūctiorē nobis fore in ratione petitionis: sin aliter acciderit, humaniter feremus. Tuo aduē

PP.

Flucere.

Inopes ab
amicis.
Cādīdat⁹.
Curator
Flaminię.

Hermathe
na.

Epistol. ad T. P. Atticum

Ineunte Ianuario.
Latinæ.

Tulliolam despōdim?

Hermathena.
Hermes.
Minerua.

Crassū diuitiis supō.

Lucii Cici mors.

Recolligi.

Vsu capta.

tu nobis opus est maturo. Nā prorsus sūma hominū est opinio, tuos familiareis, nobiles homines, aduersarios nostro honorī fore: ad eorū voluntatē mihi conciliandam, maximo te mihi vsui fore video. Quare Ianuario ineunte, vt cōstituiisti, cura vt Romę sis. Auiā tuā scito de fiderio tui mortuā esse: & simul q̄ verita sit, ne Latine in officio nō manerēt, & in mōtē Albanū hostias nō adducerēt, eius rei cōsolationem ad te, L. Saufeium missurum esse arbitror. Nos hīc te ad mēsem Ianuariū expectamus ex quodā rumore, an ex literis tuis ad alios missis: nā ad me de eo nihil scripsisti. Signa q̄ nobis curasti, ea sunt ad Caietā exposita, nos ea nō vidimus, neq̄ em̄ exeundi Roma potestas nobis fuit: missimus, qui p̄ vectura solueret: te multum amamus, q̄ ea abs te diligenter, paruoq̄ curata sunt. Qd̄ ad me sape scripsisti de nostro amico placādo, feci, & expertus sum omnia, sed mirandū in modū est aīo abalienato: quib⁹ de suspicionib⁹, etsi audisse te arbitror, tñ ex me, cū veneris, cognosces. Sallustiū p̄sentē restituere in eius veterē gratiā nō potui. Hoc eo ad te scripsi, q̄ is me accusare de te solebat: in se expertus est illū esse minus exorabilē, meū studiū nec tibi defuisse. Tulliolā C. Pisoni L. F. Frugi despondimus. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S. P. D.

Rebras expectationes nobis tui cōmoues. Nup̄ qd̄ cū te iā aduentare arbitramur, repente abs te in mensem Quintilē reiecti sum⁹. Nūc vero sentio, qd̄ cō modo tuo facere poteris, venias ad id tēpus, qd̄ scribis, obieris Quinti Fratri comitia, nos lōgo interuallo videris, ac Vpilianā cōtrouersia transigeris. Hoc me etiā Peduceus, vt ad te scriberem, admonuit, putam⁹ enim vtile esse, te aliqñ iā rē transigere: mea intercessio & est, & fuit parata. Nos hic incredibili ac singulari populū volūtate de C. Macro transegim⁹: cui cū aequi fuissetus, tñ multo maiorem fructum ex populū existimatione illo damnato cepimus, q̄ ex ipsi⁹, si ab solutus esset, gratia cepissemus. Qd̄ ad me de Hermathena scribis, per mihi gratū est, ornamentum Academię propriū meā, q̄ & Hermes commune omnīū, & Minerua singulare est insigne eius gymnasiū. Quare velim, vt scribis, ceteris quoq̄ rebus q̄ plurimis eum locum ornas. Quæ mihi antea signa misisti, ea nondū vidi. in Formiano sunt, quo ego nūc p̄ficisci cogitabam. illa omnia in Tusculanum deportabo. Caietā, si quando abundare cœpero, ornabo. Libros tuos conserua, & noli desperare eos meos facere posse: qd̄ si assequor, supero Crassum diuitiis, atq̄ omnīum vicos, & prata contemno. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S. D.

Vantum dolorē acceperim, & quāto fructu sim priuat⁹, & forēsi, & domestico, Lucii fratris nostri morte, in primis p̄ nostra cōsuetudine tu existimare potes. Nā mihi omnia q̄ iucūda ex humanitate alteri⁹, & morib⁹ hominū accidere possunt, ex illo accidebant. Quare nō dubito, quin tibi quoq̄ id molestū sit, cū & meo dolore moueare, & ipse omni virtute, officioq̄ ornatissimū, tuiq̄, & sua spōte, & meo sermone amantē, affīnē, amicūq̄ amiseris. Qd̄ ad me scribis de sorore tua, testis erit tibi ipsa, quantē mihi curę fuerit, vt Q. fratris animus in eā esset is, q̄ esse deberet: quē cū esse offensiorē arbitrarer, eas literas ad eum misi, quibus & placarē vt fratrem, & monerē vt minorē, & obiurgarem vt errantē. Itaq̄ ex iis, q̄ postea sape ab eo ad me scripta sunt, confido ita esse omnia, vt & oporteat, & velimus. De literarū missione, sine causa abs te accusor. Nunq̄ em̄ a Pōponia nostra certior factus sum, esse cui literas dare possem. Porro aut, neq̄ mihi accidit vt haberē, q̄ in Epeirū p̄ficisceret, neq̄ dū te Athenis eē audiebam⁹. De Acutiliano aut negotio qd̄ mihi mādaras, vt primū a tuo digressu Romā veni, cōfecerā. Sed accidit, vt & cōtētiōe nihil opus eēt, & vt ego, qui in te satis cōfiliū statuerim esse, malle Peduceū tibi cōfiliū p̄ literas, q̄ me dare. Etesm̄ cū multos dies aures meas Acutilio dedissem, cuius sermonis genus notū tibi esse arbitror, nō mihi graue dixi rescribere ad te de illi⁹ q̄rimoniis, cū eas audire (qd̄ erat subodiosum) leue putassem. Sed abs te ipso, qui me accusas, vnas scito mihi literas redditas esse, cū & otii ad scribēdū plus, & facultatē dādi maiorē habueris. Qd̄ scribis, etiā si cuius animus in te esset offensior, a me re colligi oportere, quid dicas: neq̄ id neglexi, sed est miro quodā modo cōfectū. Ego aut q̄ dicenda fuerint de te, nō p̄terii. Quid aut cōtemnēdum esset, ex tua putabā voluntate statuere oportere: quā si ad me p̄scripseris, intelliges me, neq̄ diligentiorē esse voluisse, q̄ tu esses, neq̄ negligentiorē fore, q̄ tu velis. De Tadiana re mecū Tadi⁹ locut⁹ est, te ita scripsisse, nihil eē iā qd̄ laboraret, qm̄ hēreditas vsu capta eēt. Id mirabamur te ignorare, de tutela legitima, in

qua dicit esse puella, nihil vsu capi posse. Epiroticā emptionē gaudeo tibi placere. Quae tibi mādaui, & q̄ tu intelliges cōuenire nostro Tusculano, velim, vt scribis, cures, qđ sine molestia tua facere poteris. nam nos ex omnibus molestiis, & laboribus vno illo in loco cōquiescimus, quo fratrem quotidie expectam⁹. Terentia tua magnos articuloꝝ dolores habet, & te sororeꝝ tuam, & matrem maxime diligit, salutēꝝ tibi plurimam ascribit, & Tulliola delitiā nostrā. Cura vt valeas & nos ames, & tibi persuadeas te a me fraterne amari.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Non cōmittā posthac, vt me accusare de epistolarū negligētia possis. tu modo videto in tanto otio, vt par in hoc mihi sis. Domū Rabirianā Neapoli, quā tu iā dimēsa, & exēdicatā aīo habebas, M. Fōri⁹ emit HS. CCCXCIII. Id te scire volui, si quid forte ea res ad cogitatioē tuas ptineret. Q. Frater (vt mihi videt⁹) quo volumus aīo est in Pōponiā, & cū ea nūc in Arpinatī pdio erat, & secū habebat hominē *Ἰουλιανὸν*, D. Turranium. Pater nobis decessit ad. VIII. Cal. Decemb. Hęc habebā fere, q̄ te scire vellem. Tu velim, si qua ornāmēta Gymnasio reperire poteris, quę loci sint eius, quę tu non ignoras, ne p̄termittas. Nos Tusculano ita delectamur, vt nobismetipsis tū deniq; cū illo venimus, placeamus. Quid agas oib⁹ de reb⁹, & quid acturus sis, fac nos q̄diligētissime certiores. Apud matrem recte est, eaꝝ nobis curę est. L. Cincio HS. DCXX. cōstitui me curaturū Idibus Febr. Tu velim ea, q̄ nobis emisse, & parasse scribis, des operā vt q̄primum habeamus: & velim cogites id, qđ mihi pollicit⁹ es, quęadmodum Bibliothecam nobis cōficere possis. Omnē sp̄m delectationis nostrę, quam cū in otium venerimus, habere volumus, in tua humanitate positam habemus. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

A pud te est, vt volumus, mater tua: & soror a me, Quintoꝝ fratre diligit. Cū Acutilio sum locut⁹, is sibi negat a suo procuratore qđ scriptū esse, & mirat⁹ istā cōtrouersiam fuisse, q̄ ille recusarat, satisfdari amplius abs te non potuit. Qđ te de Tadiano negotio decepisse scribis, id ego Tadio, & gratū esse intellexi, & magnopere iucūdū. Ille noster amicus, & mehercule vir optim⁹, & mihi amicissimus, sane tibi iratus est. hoc si quātū estimes, sciā, tū qđ mihi elaborādū sit, scire possim. L. Cincio HS. DCCCC. p̄ signis Megaricis, vt tu ad me scripseras, curauī. Hermę tui Pentelici cū capitibus æneis, de quib⁹ ad me scripsisti, iā nūc admodū delectant. Quare velim, & eos, & signa, & cetera, quę tibi eius loci, & nostri studii, & tuę elegantiaē esse videbuntur, q̄ plurima, q̄ primumq; mittas, & maxime quę tibi Gymnasii, Xystiq; videbuntur esse. nam in hoc genere sic studio efferimur, vt abs te adiuuandū, ab aliis p̄p̄e reprehendendū simus: & si Lentuli nauis non erit, quo tibi placebit imponito. Tulliola delitię nostrę, tuum munusculum flagitat, & me vt sponsoꝝ appellat. Mihi autem abiurare certius est, q̄ dependere. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Nimium raro nobis abs te literę afferunt, cū & multo tu facilius reperias qui Romā p̄ficiscant, q̄ ego, qui Athenas: & certius tibi sit, me esse Romę, q̄ mihi te Athenis. Itaq; p̄pter hanc dubitationē meam breuior hęc ipsa epistola est, q̄ cum incertus essem, vbi esses, nolebam illum nostrum familiarem sermonem in alienas manus deuenire. Et signa Megarica, & Hermas, de quibus ad me scripsisti, vehementer expecto. Quicquid eiusdem generis habebis, dignum Academia tibi quod videbitur, ne dubites mittere, & arcę nostrę confidito. Genus hoc est voluptatis meę, quę gymnasio maximo desunt, ea q̄ro. Lentulus naues suas pollicetur. Peto abs te, vt hęc cures diligenter. Grillus te rogat, & ego eius rogatu *Ἐπιτολίαν* cum essem in Tusculano: erit hoc tibi pro illo tuo; cum essem in Ceramico. Verūta men cum ibi essem, Romam puer a sorore tua missus epistolam mihi abs te allatā dedit, nūc ciauītq; eo ipso die post meridiem missuram eum, qui ad te proficisceretur: eo factum est, vt epistolę tuę rescriberē aliquid, breuitate tēporis tam pauca cogere scribere. Primum tibi de nostro amico placādo, aut etiam plane restituendo polliceor. qđ ego, etsi mea sponte ante faciebā, eo nūc tñ, & agam studiosius, & cōtendā ab illo vehementius, q̄ tantam ex epistola voluntatem eius rei tuam perspicere videor. Hoc te intelligere volo, pergrauiter illum esse offensum: sed quia nullā video grauē subesse causam, magnopere confido illū fore in officio, &

pp ii

Articuloꝝ
dolores.
Tulliola
deli. nostrę.

Tusculanū

Gratum.
Iucūdum.

Hermę.

Xystus.

Tulliola
deli. nostrę.

Hermaꝝ.

Epistol. ad T. P. Atticum

Palæstra.

Typi.
Plutealia
Sigilla.

Memini p.
misisse.

in nostra potestate. Signa nostra & ἐμῶν ἑστῶς, vt scribis, cū cōmodissime poteris, velim interponas, & si qđ aliud ὄντιον ei⁹ loci, quē nō ignoras, reperies: & maxime, qđ tibi palæstre, Gymnaſiūq; videbunt esse. etenim ibi sedens hæc ad te scribebā, vt me locus ipse admoneret. Præterea Typos tibi mado, quos in tectorio atrioli possim includere, & plutealia sigilla duo. Bibliothecā tuā caue cuiq; despōdeas, quīs acrem amatorē inueneris. Nā ego omneis meas vindemiolas eo referuo, vt illud subsidium senectuti parē. De fratre cōfido ita esse, vt semp volui, & elaborauī. multa signa sūt ei⁹ rei: nō minimū, qđ soror pgnās est. De comitiis meis, & tibi me pmississe memini, & ego iā pridē hoc cōmunib⁹ amicis, qui te expectāt, p̄dico, & te nō mō non accersam, sed phibebo: qđ intelligā multo magis interesse tua, te agere qđ agēdū esset hoc tēpore, qđ mea, te adesse comitiis. Proinde eo aīo te velim esse, quasi mei negotiū cā in ista loca missus esses, sin aut, eū & offendes erga te, & audies, quasi mihi siqua parta erūt, nō modo te p̄sente, sed per te parta sint. Tulliola tibi diem dat, sponforem appellat. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Mea sponte faciebam antea, & post duabus epistolis tuis per diligēter in eādem rationem scriptis, magnopere sum cōmotus. Eo accedebat hortator assiduus Sallustius, vt agerē qđ diligentissime cū Luceio de vestra vetere gratia recōcilianda. Sed cū omnia fecissem, nō modo eā volūtatem eius qđ fuerat erga te, recuperare non potui, verū ne causam quidē elicere immutate voluntatis. Tætēsi iactat ille quidē illud suū arbitriū, & ea qđ iam tū, cū aderas, offendere eius animū intelligebam, tamen habet quiddam p̄fecto, qđ magis in animo eius insederit, qđ neq; epistolæ tuæ, neq; nostra legatio, tam potest facile delere, qđ tu p̄sens, nō modo oratione, sed tuo vultu illo familiari tolles: si modo tanti putabis id, qđ, si me audies, & si humanitati tuę cōstare voles, certe putabis. Ac ne illud mirere, cum ego antea significarem tibi per literas, me sperare illum in nostra potestate fore, nunc eidem videar diffidere. Incredibile est, quāto mihi videatur illius voluntas obstinatio, & in hac iracundia obfirmatio. Sed hæc, aut sanabunt cū veneris, aut ei molesta erūt, in vtro culpa erit. Qđ in epistola tua scriptum erat, me iam arbitrari designatum esse, scito nihil tam exercitū esse nunc Romę, qđ candidatos omnibus iniquitatibus, nec quando futura sunt comitia sciri, verum hæc audies de Philadelpho. Tu velim quæ nostræ Academiæ parasti, qđ primum mittas: mirum qđ illius loci non modo vsus, sed etiā cogitatio delectat. Libros vero tuos caue cuiq; tradas: nobis eos, quę admodū scribis, conserua: summum me eorum studium tenet, sicut odiū iam caterarū rerū: quas tu, incredibile est qđ breui tēpore, quanto deteriores offensurus sis, qđ reliquisti. Teueri Sylani lentū sane negotiū, neq; Cornelius ad te rē post eam rediit, opinor ad Cōfidiū Anxium Feliciū cōfugiēdū est. Nam A. Cæciliū p̄pinq; minore centesimis nūmū mouere non possunt. Sed ad prima illa redeam: nihil ego illa impudētī⁹, astuti⁹, letalius vidī. Libertū mitto.

Vultus fa.

Prodromi.

Tito madaui σκέψεις, atq; ἀναβολῶν, sed nescio an ταυτεμάτωρ ἡμῶν. nā mihi Pōpeiani prodromi nunciant aperte Pompeium acturum, Antonio succedi oportere: eodemq; tempore aget prætor ad populum. Res eiusmodi est, vt ego nec p̄ bonorū, nec p̄ popularē existimationē honeste possim hominē defendere, nec mihi libeat, qđ vel maximum est, etenim accidit hoc, qđ totum cuiusmodi sit, mando tibi, vt perspicias. Libertū ego habeo sane nequā hoīem, Hilarē dico ratiocinatorē, & clientem tuum. De eo mihi Valerius interpret nūciat, Thyliusq; se audisse scribit hæc, esse hominē cum Antonio. Antoniū porro in cogendis pecuniis dicitare, partē mihi q̄ri, & a me custodē cōmunis questus libertū esse missum. nō sum mediocriter cōmotus, neq; tamē credidī, sed certe aliquid sermonis fuit: totum inuestiga, cognosce, p̄spice, & nebulonē illū, si quo pacto potes, ex istis locis amoue. Huius sermonis Valerius auctor ē. Cn. Plancum nominabat, mado tibi plane, totū vt videas cuiusmodi sit. Pōpeii nobis amicissimum constat esse. Diuortium Mutiæ vehementer probat. P. Clodium Appii filium te credo audisse cum veste muliebri deprehensum domi C. Cæsaris, cum sacrificium pro populo fieret, eumq; per manus seruulæ seruātū, & eductum: rem esse insigni infamia, quod te molestē ferre certe scio. Quod præterea ad te scribam, non habeo, & mehercule eram conturbatior. Nam puer festiuus Anagnostes noster Sositheus decesserat, meq; plus, qđ serui mors debere videbat, commouerat. Tu velim ad nos sæpe scribas: si rem nullam habebis, qđ in buccā venerit scribito. Vale. Calen. Ianua. M. Messala, & M. Pifone Coss.

P. Clodii in
cestus.

Certe scio.
Anagnostes.

Decedere.
Qđ in buccā
venerit.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Cepi tuas tres iam epistolas: una a M. Cornelio, quam a tribus ei tabernis (ut opinor) dedisti: alteram, quam mihi Canusinus tuus hospes reddidit: tertiam quam (ut scribis) anchoris solutis de phaselo dedisti: quae fuerunt omnes rhetorum, pure loquuntur, cum humanitatis sparse sale, tum insignes amoris notis. Quibus epistolis sum equidem abs te laesitatus ad scribendum: sed idcirco sum tardior, quod non inuenio fidelem tabellarium, quotus enim quisque est, qui epistolam paulo grauiorem terre possit, nisi eam per lectionem releuarit. Accedit eo, quod mihi non est notum, ut quisque in Epeiro proficiscatur. Ego enim te arbitror ceteris apud Amaltheam tuam victimis, statim esse ad Sicyonem oppugnandum profectum: neque id ipsum tamen certum habeo, quam ad Antonium proficiscere, aut quid in Epeiro temporis ponas. Itaque neque Achaicis hominibus, neque Epeiroticis paulo liberiores literas committere audeo. Sunt autem post discessum a me tuum res digne literis nostris, sed non committende eiusmodi periculo, ut interire, aut aperiri, aut intercipi possint. Primum igitur scito me non esse rogatum sententiam, propositumque esse nobis pacificatorem. Allobrogum, idque admirabilem senatu, neque me inuito esse factum. Sum enim de ab obseruando homine peruerso liber, & ad dignitatem in reipublica retinendam contra illius voluntatem solutus, & ille secundus in dicendo locus habet auctoritatem pene principis, & voluntatem non minus deuinctam beneficio Consulis. Tertius est autem Catulus. Quartus (si etiam hoc queris) Hortensius. Consul autem ipse paruo aetate, & prauo, tantum cauillator genere illo moroso, quod etiam sine dicacitate ridetur, facie magis, quam faceris ridiculus, nihil agens cum reipublica, seiuinctus ab optimatibus, a quo nihil speres boni reipublicae, non vult: nihil metuas mali, quia non audet. Eius autem collega, & in me perhonorificus, & partium studiosus, ac defensor bonarum, quibus in se leuiter dissident: sed vereor ne hoc quod in auctore factum est, serpat longius. Credo enim te audisse, cum apud Caesarem pro populo fieret sacrificium, venisse eo muliebri indutum vestitu virum, idque sacrificium cum virgines instaurassent, mentionem a Q. Cornificio in senatu factam. is fuit princeps, ne tu forte aliquem nostrum putes, postea rem ex S. C. ad virgines & pontifices relata, idque ab iis nefas esse decretum, deinde ex S. C. Consules rogationem promulgasse. Vxoriam Caesarem nuntium remisit. In hac causa Piso amicitiam P. Clodii ductus operam dat, ut ea rogatio, quam ipse fert, ex S. C. & de religione antiquetur. Messala vehementer adhuc agit seuerum boni viri precibus Clodii remouent a causa, operam comparant, nosmetipsi qui Lycurgeti a principio fuisset, quotidie demitigamur. instat, & vrget Cato. Quid multa: vereor ne haec neglecta a bonis, defensa ab improbis, magnorum reipublicae malorum causa sit. Tuus autem ille amicus, sciam quem dicam: de quo tu ad me scripsisti, posteaquam non auderet reprehendere, laudare coepisse, nos (ut ostendit) admodum diligit, amplectitur, amat, apte laudat, occulte, sed ita ut perspicuum sit, inuidet. nil come, nil simplex, nihil quod totis periculis honestum, nihil illustre, nihil forte, nihil liberum. Sed hoc ad se scribam alias subtilius, nam neque adhuc mihi factis nota sunt, & huic terrae filio nescio cui committere epistolam tantis de rebus non audeo. Prouincias praetores nondum sortiti sunt, res eodem est loci, quo reliquisti, τορθεσίου quam postulas Miseni & Puteolorum includam orationi meae, ad. III. No. Decem. mēdose fuisse ai aduerteram. Quae laudas ex orationibus (mihi crede) valde mihi placebant, sed non audebam antea dicere. nunc vero, quod a te probata sunt, multo mihi ἀπικώττερα videntur. In illam orationem Metellinam addidi quaedam, liber tibi mitteretur, quoniam te amor nostri φιλομήτορα reddidit. Non ui tibi quidam scribam: quod etiam Messala Consul Anthronianam domum emit HS. CCCCXXXVII. Quid id ad me inquit: tantum, quod ea emptione, & nos bene emisse iudicati sumus, & homines intelligere coeperint, licere amicorum facultatibus in emendo ad dignitatem aliquam peruenire. Teueri Syllani lentum negotium est, sed tamen est in spe. Tu ista confice, a nobis liberiore epistolam expecta. Vale. VI. Calend. Decembris, M. Messala, & M. Pisonis Consules.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Vereor ne putidum sit, scribere ad te, quod si occupatus, sed tamen ita distinebar, ut vix huic tatiule epistolae tempus habuerim, atque id ereptum ex sumis occupationibus. Prima Cocio Pompeii quibus fuisset, scripsi ad te antea, non iucunda mihi seris, inanis improbis, beatas non grata, bonis non grauis. Itaque erigebat tui Pisonis Consul impulsu lenissimum Tri. Ple. Fusi in concionem produxit Pompeium. Res agebat in circo Flaminio, & erat in eo ipso loco ipso die nudinarum παύσην, quod si ex eo, placeret ne ei iudices a Praetore legi, quo consilio idem Praetore uteret. id autem erat de Clodiana religione ab senatu constitutum. Tum Pompeius μάλα ἀριστοκρατικῶς locutus est,

Treuelarit.

Clodii in

cestus.

Vxoriam nuntium remissum Caesarem.

Antiquariae Lycurgeti.

Terrae filio, Eodem loci.

Atticoteram Oratio Metellina.

Putidum scribere.

Panegyris.

Epistol. ad T. P. Atticum

Aristarch⁹
es.

Tibi Ro-
stra aduo-
lat.

Pseudoca-
to.
Quid que-
ris?

Senatusq; auctoritatem sibi omnibus in rebus maximam videri, semperq; visam esse respondit, & id multis verbis. Postea Messala Cōsul in Senatu de Pōpeio quæsiuit, quid de religione, & de pmulgata rogatione sentiret. Locut⁹ ita est in Senatu, vt oīa illi⁹ ordinis cōsulta ^{ῥοιῶς} laudaret: mihiq; vt assedit, dixit se putare satis ab se etiā de istis rebus esse responsum. Cras- sus posteaq; vidit illum excepisse laudē ex eo q̄ hi suspicārētur homines ei cōsulatū meū placere, surrexit, ornatissimeq; de meo cōsultu locutus est, vt ita diceret, se q̄ esset Senator, q̄ ciuis, q̄ liber, q̄ viueret, mihi acceptū referre: quoties cōiugem, quoties domū, quoties patriam videret, toties se beneficiū meū videre. Quid multa: totum hunc locum, quem in Aristocratiā ego varie meis orationibus, quarum tu Aristarchus es, soleo pingere de flama, de ferro, (nosti illas ^{ἀκρόθους}) valde grauit̄ pertexuit. Proxim⁹ Pompeio sedebā: intellexi hominem moueri, vtrū Crassum inire eam gratiam, quam ipse p̄termisisset: an esse tātas res nostras, quę tam lib̄ri Senatu laudarētur, ab eo p̄sertim, qui mihi laudē illam eo min⁹ de- beret, q̄ meis omnib⁹ literis in Pōpeiana laude perstrict⁹ esset. Hic dies me valde Crasso ad- iunxit, & tamen ab illo aperte, recte quicquid est datū, lib̄ter accepi. Ego autem ipse, Diū bo- ni quomodo ^{ῥεπερασάμω} nouo auditori Pōpeio: si vnq; mihi ^{ἐπιχειρήματα} suppeditauerunt, illo tempore. Quid multa: clamores, etenim hęc erat ^{ὑπόθεσις}, de grauitate ordinis, de equestri concordia, de cōsensione Italię, de immortalis reliquiis coniurationis, de vtilitate, de otio, nosti iam in hac materia sonitus nostros, tāti fuerūt, vt ego eo breuior sim, q̄ eos vsq; istinc exauditos putem. Romanę aut res sic se habent, Senatus ^{ἀρεῶς ῥάρος}, nil constantius, nil seuerius, nil fori⁹. Nam cum dies venisset rogationis ex Senatusconsulto ferendę, cōcur- sabant barbatuli iuuenes, totus ille grex Carilinę duce filiola Curionis, & populum vt anti- quaret rogabāt. Piso autē Cōsul, lator rogationis, idem erat dissuasor: operę Clodianę pon- teis occupant, tabellę ministrabantur, ita vt nulli daret, vti rogas. Hic tibi rostra Cato ad- uolat, cōuitiū Pisoni Cōsulī mirificū facit. si id est cōuitiū, vox plena grauitatis, plena aucto- ritatis, plena deniq; salutis. Accedit eodē etiam noster Hortēsius, multi p̄terea boni, insignis vero opera Fauoniū fuit. hoc cōcurſu optimatū Comitā dimittunt. Senatus vocat: cum de- cerneret frequētī Senatu, cōtra pugnāte Pisonē, ad pedes omniū sigillatim accedēte Clodio, vt Cōsules populū cohortarent ad rogationē accipiendā, hoīes ad. XV. Curioni nullū Sena- tuscōsultū faciētī, assenserūt facile. ex altera parte CCCC. affuerūt. acta res est. Fusi⁹ tert. Cō- sul cessit. Clodius cōciones miseras habebat, in quibus Lucullū, Hortēsiū, Caiū Pisonem, Mes- salā Cōsulē cōtumeliose lēdebat, me tātū cōperisse oīa criminabat. Senatus & de prouinciis Pratorū, & de legationibus, & de ceteris reb⁹ decernebat, vt ante, q̄ rogatio lata eēt, ne quid ageret. Habes res Romanas: sed tñ etiam illud qđ ego non speraram, audi. Messala Cōsul est egregius, fortis, cōstās, diligēs, nostri laudator, imitator, amator. Ille alter vno vitio min⁹ vi- tiosus, q̄ iners, q̄ somni plenus, q̄ imperit⁹, q̄ ^{ἀπρακτότατος}, sed volūtate, ita ^{καχέκτης}, vt Pō- peium post illā Cōcionē, qua ab eo Senatus laudat⁹ est, odisse cōperit. itaq; mirū in modum omneis a se bonos alienauit. neq; id magis amicitia adductus Clodii fecit, q̄ studio perdita- rū rerū, atq; partiū. sed habet sui similit̄ i magistratib⁹, p̄ter Fusiū, neminē. Bonis vtimur Tr. ple. Cornuto vero Pseudocatone. Quid q̄ris: nū ad priuata redeā? ^{τεῦχος} pmissa patrauit, tu mandata effice, q̄ recepisti. Q. Frater, qui Argitelani adificiū reliquū dodrantē emit HS. DCCXXX. Tusculanum venditat, vt si possit, emat Pacilianam domū. Cum Luceio in gra- tiam redi, videro hominem, valde petitur, renouabo operam. Tu quid agas, vbi sis, cuiusmo- di istę res sint, fac me q̄ diligentissime certiozem. Idibus Feb. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Siam Quinto suauissimo fratri obtigisse audisti. Non enim dubito, quin ce- lerius tibi hęc rumor, q̄ vilius nostrum litera nunciarint. Nunc, quoniam & laudis auidissimi semper fuimus, & p̄ter ceteros ^{ἐλεῖδωες} & sum⁹, & habemur, & multorum odia, atq; inimicitias reipub. causa suscepimus, ^{πρω- τοῖνς ἀρετῆς μιμνήσκω.} cura q; & effice, vt ab omnibus & laudemur, & ame- mur. His de rebus plura ad te in ea epistola scribam, quam ipsi Quinto da- bo. Tu velim me certiozem facias, quid de meis mandatis egeris: atq; etiam, quid de tuo ne- gorio. Nam, vt Brundisio profectus es, nullę mihi abs te sunt redditę literę. Valde aueo sci- re quid agas. Idibus Martiis. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S. D.

Veris ex me, qd acciderit de iudicio, qd tā pter opinionē omnium factū sit: & simul vis scire, quomodo ego minus, q̄ soleā, pliatu sum. ego respōdebo tibi ὅτι ἄρα πρὸς τὸν ἀποκρίσειν. Ego. n. q̄dīu Senatus auctoritas mihi defēda fuit, sic acriter, & vehemēter pliatu sum, vt clamor, cōcurfusq; maxima cū mea laude fierēt, q; si tibi vnq̄ sum visus in rep. fortis, certe me in illa causa admiratus es. Cū em̄ ille ad cōciones cōfugisset, in hisq; meo nomine ad inuidiā vtret, Dii immortales, quas ego pugnas, & quātas strages edidi! Quos impetus in Pisonē, in Curionē, in totā illā manū feci! Quomodo sum insectat⁹ leuitatē senum, libidinē iuuetutis! Sepe, ita me dii iuuet, te nō solū auctorē cōsiliōrū meorū, verū etiā spectatōrē pugnarū mirificarū desiderauī. Postea vero q̄ Hortēsius excogitauit, vt legē de religione Fufius Tri. ple. ferret, in qua nihil aliud a cōsulari rogatione differebat, nisi iudiciū gen⁹, in eo aut̄ erāt omnia, pugnauitq; vt id ita fieret, q; & sibi, & aliis persuaserat, nullis illū iudicib⁹ effugere posse, cōtraxi vela perspiciēs iopiā iudiciū, neq; dixi quicq; p̄ testimonio, nisi qd erat ita notū, atq; testatū, vt non possem p̄terire. Itaq; si causam queris absolutiōis, vt iam πρὸς τὸ πρὸς πρὸς reuertar, egestas iudiciū fuit, & turpitudō. Id aut̄ vt accideret, cōmissum est Hortensii cōsilio, qui dum veritus est ne Fufius ei legi intercederet, quā ex Senatuscōsulato ferebat, non vidit illud, satius esse, illū in infamiē relinqui sordib⁹, q̄ infirmo iudicio committi: sed ductus odio properauit rem deducere in iudiciū, cum illū plūbeo gladio iugulātū tū tū diceret. Sed iudiciū si queris quale fuerit, incredibili exitu: sicuti nunc ex euentu ab aliis, a me tamen ex ipso initio cōsiliū Hortēsi reprehendebat. Nā vt relectio facta est clamoribus maximis, cū accusator, tanq̄ cēsor bonus, hoīes neq̄simos reīceret, reus, tanq̄ clemens lanista, frugalissimū quēq; secerneret: vt primū iudices cōsederūt, valde diffidere boni ceperūt. Nō em̄ vnq̄ turpior in ludo talaris cōfessus fuit, maculosi Senatores, nudi eq̄tes, Tribuni nō tā erarii, q̄ vt appellant̄ erati: pauci tñ boni inerāt, quos reiectiōne fugare ille nō potuerat, qui mœsti inter sui dissimileis, & mœrētes sedebāt, & cōragione turpitudinis vehementer pmouebant. Hic, vt quēq; res ad cōsiliū primis petitiōib⁹ referebat, incredibilis erat seueritas nulla varietate sententiarū: nihil impetrarat reus, plus accusatori dabat, q̄ postulabat, triumphabat. Quid queris? Hortēsius se vidisse tātū, nemo erat qui illum reum, ac non milites cōdemnatū arbitraret. Me vero teste p̄ducto, credo te ex acclamatione Clodii aduocatum audisse, quē cōsurrectio iudicū facta sit, vt me circūsteterint, vt aperte iugula sua p̄ meo capite P. Clodio ostentarent. quā mihi res multo honorificentior visa est, q̄ aut illa cū iurare tui ciues Xenocratē testimoniū dicentē phibuerūt, aut cū tabulas Metelli Numidici, cū hē (vt mos est) circūferrentur, nostri iudices aspicere noluerunt. multo hac inquā nostra res maior, idq; iudiciū vocibus. Cum ego sic ab his vt salus patriē defenderer, fract⁹ re⁹, & vna patroni omnes cōciderūt. Ad me autē eadē frequentia postridie cōuenit, qua cū absēs consulatu sum domū reduct⁹. Clamare p̄clarū Ariopagitæ se non esse vēturos, nisi p̄sidio constituto: refertur ad cōsiliū, vna sola sententiā p̄sidii non desiderauit. defertur res ad Senatum, grauissime, ornatissimeq; decernitur. laudantur Iudices, datur negotium magistratibus, responsurum hominem nemo arbitrabatur. ἔπειτα ἄν μοι μοῦσαι. Nosti Caluum ex Naenianis illum laudatorem meum, de cuius oratione erga me honorifica ad te scripseram. Bi duo per vnum feruum, & eum ex ludo gladiatorio, confecit totum negotium: accersiuit ad se, promisit, intercessit, dedit. Iam vero o Dii boni rem perditam: etiam noctes certarum mulierum, atq; adolescentulorum nobilium introductiones nonnullis iudicib⁹ pro mercedis cumulo fuerūt. Ita summo discessu bonorum, pleno foro seruorū. XX. Iudices ita fortes tamen fuerūt, vt summo proposito periculo, vel perire maluerint, q̄ perdere omnia. XXXI. fuerūt, quos fames magis, q̄ fama commouerit. Quorū Carulus cū vidisset quēdā, quid vos (inqt) p̄ fidii a nobis postulabitis: an, ne nūmī vobis eriperent, timebatis? Habes, vt breuissime potui, genus iudicii, & causam absolutiōis. Quæris deinceps, qui nūc sit stat⁹ Reipu. & qui meus. Reip. statum illum, quē tu meo cōsilio, ego diuino, cōfirmatū putabā, qui bonorū omnium cōiunctione, & auctoritate consulat⁹ mei fixus, & fundat⁹ videbat, nisi quis nos deus respexerit, elapsum scito esse de manib⁹ vno hoc iudicio: si iudiciū est triginta homines populi Ro. leuissimos, ac neq̄simos nūmulis acceptis, ius, & fas omne delere, & qd oēs nō modo homines, verū etiā pecudes factū esse sciebāt, id Caluum, & Placū, & Spongiā, & ceteras huiusmodi quisquiliās statuere nunq̄ esse factū. Sed tñ, vt te de Rep. consoler, non ita vt sperat̄

Contraxi
vela.
Clodii ab
solutio.
Plumbeus
gladius.
Ludus tala
rius.
Sena. mac.
Tribuni er
arii erati.
Cōsurre
ctio iudicū
Iugula.
Xenocra
tes iurare
vētutus.
Ariopagitē
ironi.
Caluus.
Iudices cor
rupti.
Iudices for
tes.
Catuli dia
ctum.
Clodii ab
solutio.
Reip. stat⁹.
Quisquiliā.

Epistol. ad T. P. Atticum

Nequitia
victrix.
Cice. consu-
latus.
Nūmarii
iudices.

Pulchellus
puer.

Arpinati
quid cum
aquis cali-
dis?

Spe deuora-
re.

Sordē Vr-
bis.

Conciona-
lis hirudo
ærarii.

Barbatuli
iuuenes.

Fistula pa-
storitia.

Philipp. de
expugna-
dis castellis

Lurco.

Lex de am-
bitu.

mali, tãto imposito Reip. vulnere, alacris exultat improbitas in victoria. Nã plane ita puta-
uerūt, cū religio, cū pudicitia, cū iudiciorū fides, cū Senatus auctoritas concidissent, fore, vt
aperte victrix neq̄tia, ac libido pœnas ab optimo quoq̄ p̄teret sui doloris, quem improbissi-
mo cuiq̄ incusserat feueritas cōsulat⁹ mei. Idē ego ille (nō em̄ mihi videor insolenter gloria
ri, cū de me apud te loquor in ea p̄sertim epistola, quã nolo aliis legi) idē inquã ego recrea-
uī afflicto aīos bonorū, vnūquēq̄ cōfirmās, & excitās: in sectandis vero, exagitandisq̄ nūma-
riis iudicibus, omnem omnibus studiosis, ac fautorib⁹ illius victoriae *ωαξήνοσιον* eripui. Piso
nē Cōsulē, nulla in re consistere vnq̄ sum passus: desponsam homini iam Syriam ademi: Sena-
tum ad pristinam suã feueritatem reuocauī, atq̄ abiectum excitauī. Clodium p̄sentem fre-
gī in Senatu cū oratione perpetua plenissima grauitatis, tū altercatione eiusmodi, ex qua li-
cet pauca degustes, nam cetera nō possunt habere eādē, neq̄ vim, neq̄ venustatē remoto illo
studio cōtentionis, quē *ἀγών* vos appellatis. Nã, vt Idibus Maiis in Senatū cōuenim⁹, roga-
tus ego sententiã, multa dixi de summa reip. atq̄ ille locus induct⁹ est a me diuinitus, ne vna
plaga accepta Patres cōscripti cōciderēt, ne deficerēt: vulnus esse eiusmodi, q̄ mihi, neq̄ dif-
simulādū, neq̄ p̄timescēdū videret, ne aut ignorādo stultissimi iudicaremur. Bis absolutū eē
Lentulū, bis Catilinã, hūc tertiuū iã esse a iudicib⁹ in rēpu. immissum. Erras Clodi, nō te iudi-
ces vrbi, sed carceri referuarūt: neq̄ retinere in ciuitate, sed exilio priuare voluerūt. Quãob-
rē Patres cōscripti erigite aīos, retinete vestrã dignitatē, manet illa in rep. bonorū cōsensio,
dolor accessit bonis viris, virt⁹ nō est imminuta, nihil est damni factū noui: sed qd̄ erat, inuē-
tū est in vnus hoīs pditi iudicio: plures similes reperti sunt. Sed qd̄ ago? pene orationē in epī-
stolã inclusi. Redeo ad altercationē, surgit pulchellus puer, obiicit mihi me ad Baias fuisse.
Falsū, sed tñ qd̄ huic simile est inquã: quasi in operto dicas fuisse. Quid, inquit, homini Arpi-
nati cū aquis calidis? Narra iquã Patrono tuo, qui Arpinatis aquas cōcupiuit. nosti em̄ ma-
rinas. Quousq̄, inqt, hūc Regem ferem⁹? Regem appellas inquã, cū Rex tui mētionē nullã fe-
cerit: ille aut Regis hereditatē spe deuorarat. Domū inqt emisti. Putas inquã dicere iudices
emisti? Iuranti, inquit, tibi nō crediderūt. Immo vero inquã. XX. iudices crediderūt. XXXI.
quoniam ante nūmos acceperūt, tibi vero nil crediderūt. Magnis clamoribus afflicto conti-
cuit, & concidit. Noster autem status est hic: apud bonos iidem sumus, quos reliquisti: apud
sordē Vr-
bis, & fecem, multo meli⁹ q̄ reliquisti. Nam & illud nobis nō obest, videri nostrum
testimoniū non valuisse. missus est sanguis inuidiæ sine dolore, atq̄ etiã hoc magis, q̄ omēs
illi fautores illi⁹ flagitiū rem manifestam illam redemptã esse a iudicib⁹ cōfitentur. Accedit
illud, q̄ illa concionalis hirudo ærarii, misera, & ieiuna plebecula, me ab hoc Magno vnice di-
ligi putat: & Hercule multa, & iucūda consuetudine coniuncti inter nos sum⁹ vsq̄ eo, vt no-
stri isti Comestores coniurationis barbatuli iuuenes illum in sermonibus Cn. Ciceronem
appellent. Itaq̄ & ludentes gladiatorib⁹ mirandas *ἐπισημασσίας* sine vlla pastoritia fistula au-
ferebamus. Nūc est expectatio Comitiorū, in qua omnibus inuitis trudit noster Magnus Au-
li filiū: atq̄ in eo, neq̄ auctoritate, neq̄ gratiã pugnat, sed quibus Philippus, omnia Castella
expugnari posse dicebat, in quã modo asellus onustus auro posset ascendere. Consul autem
ille deterioris histrionis similis suscepisse negotium dicitur, & domi diuisores habere, quod
ego non credo: sed S. C. duo iam facta sunt odiosa, q̄ in Cōsulem facta putant, Catone, & Do-
mitio postulãte, vnū, vt apud magistratus inquiri iiceret: alterū cuiusmodi diuisores habe-
rent aduersus rempu. Lurco autē Tri. ple. qui magistratū simul cū lege Aelia iniit, solut⁹ est
& Aelia, & Fusia, vt legē de ambitu ferret, quã ille bono auspicio claud⁹ homo pmulgauit.
Ita Comitia in. VI. Cal. Sextil. dilata sunt. Noui est in lege hoc, vt q̄ nūmos in tribu pnūcia-
uerit, si nō dederit, ip̄sone sit: sin dederit, vt quoad viuat singlis tribub⁹ HS. CCCCXXXV.
debeat. Dixi hãc legē. P. Clodiū iam antea seruasse: pronūciare em̄ solitū esse, & nō dare. Sed
heus tu, vides ne cōsulatū illū nostrū, quē Curio antea *ἀποθέωσις* vocabat, si hic factus erit, Fa-
bã nūmū futurū? Quare vt opinor, *φιλοσοφείω*, id qd̄ tu facis: & istos cōsultatus, nonne *ἐλα-
φύειν*? Qd̄ ad me scribis, te in Asiam statuisse non ire, equidem mallē vt ires, ac vereor, ne qd̄
in ista re minus commode fiat: sed tamē nō possum reprehēdere consiliū tuū, p̄sertim cum
egomet in prouinciam non sim profectus. Epigrammatis tuis quæ in Amaltheo posuisti, cō-
tentū erim⁹, p̄sertim cū & Chilius nos reliquerit, & Archias nil de me scripserit: ac vereor, ne
Lucullus, qm̄ gr̄cum Poema cōdidit, nūc ad Cēcilianam fabulam spectet. Antonio, tuo no-
mine gratias egi, eamq̄ epistolã Manlio dedi. Ad te ideo antea rarius scripsi, q̄ nō habebam

idoneum, cui darē, nec satis sciebā quid darē. Te valde vindicaui. Cincius si qd ad me tui negotii detulerit, suscipiam. sed nūc magis in suo est occupatus, in quo ego ei nō desum. Tu, si vno in loco es futurus, crebras a nobis literas expecta. Ast plures etiā ipse mittito. Velim ad me scribas cuiusmodi sit ἀμαλθεῖον tuū, quo ornatu, qua ἰατροθεορία: & quę poemata, quasq; historias de ἀμαλθεία habes, ad me mittas. liber mihi facere in Arpinati. Ego tibi aliquid de meis scriptis mittam: nihil erat absoluti. Vale.

Ast.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Agna mihi varietas volūtatū, & dissimilitudo opinionis, & iudicii Q. Fratris mei demonstrata est ex literis tuis, in quibus ad me epistolarū illius exempla misisti. Qua ex re, & molestia sum tāta affectus, quāta mihi meus amor summus erga vtrūq; vestrū afferre debuit: & admiratione, quidnā accidisset, qd afferret Q. Fratri meo aut offensionē tā graue, aut cōmutationē tā tā volūtatū. Atq; illud a me iā itelligebat, qd te quoq; ipm discedere a nobis suspicari videbā; subesse nescio qd opinionis incōmodę, sauciūq; ei? animum, & insedisē quasdā odiosas suspitiones, quibus ego mederi cum cupere, & antea sepe, & vehementius etiā post fortitionē Prouincię, nec tantū itelligebā ei esse offensionis, quantū literę tuę declararāt, nec tantū pficiebā, quantum volebā. Sed tamē hoc me ipse consolabar, qd non dubitabā, quin te ille aut Dyrrhachii, aut in istis locis vspiam visurus esset, qd cū accidisset, confidebā, ac mihi persuaserā fore, vt omnia placarent inter vos, nō modo sermone, ac disputatione, sed cōspectu ipso, cōgressuq; vestro. Nā quāta sit in Q. Fratre meo cōmitas, quāta iucunditas, qm mollis animus & ad accipiendā, & ad deponendā offensionē, nihil attinet me ad te, qui ea nosti, scribere. Sed accidit perincōmode, qd eum nusq; vidisti. Valuit em̄ plus qd erat illi nonnullorū artificii inculcatū, qm aut officium, aut necessitudo, aut amor vester ille pristinus, qui plurimū valere debuit. Atq; huiusmodi incōmodi culpa vbi resideat, facilius possum existimare, qm scribere. Vereor em̄, ne, dum defendam meos, nō parcā tuis. Nā sic itellego, vt nil a domesticis vulneris factū sit, illud qdē qd erat, eos certe sanare potuisse. Sed huiusce rei vitiū totius, qd aliquāto etiā latius patet qm videtur, p̄senti tibi cōmodius exponam. De his literis, quas ad te Thessalonicam misisti, & de sermonibus, quos ab illo & Romę apud amicos tuos, & in itinere habitos putas, & quid tantū causę sit, ignoro, sed omnis in tua posita est humanitate mihi spes huius leuādę molestię. Nā si ita esse statueris, & irritabiles animos esse optimorū sepe hominū, & eosdē placabiles: & esse hęc agilitatē, vt ita dicam, mollitięq; naturę plerūq; bonitati: & id qd caput est, nobis inter nos nostra, siue incōmoda, siue vitia, siue iniurias esse tolerādas: facile hęc quęadmodū spero mitigabunt. Qd ego, vt facias, te rogo. nā ad me, qui te vnice diligo, maxime pertinet neminē esse meorū qui aut te nō amet, aut abs te nō ametur. Illa pars epistolę tuę minime fuit necessaria, in qua exponis, quas facultates, aut puincialiū, aut vrbānorū cōmodorū, & aliis tēporibus, & me ipso Cōsule prętermiseris. Mihi em̄ perspēta est, & integritas, & magnitudo animi tui: neq; ego inter me, atq; te quicq; interesse vnq; duxi pręter voluntatē institutę vitę: qd me ambitio qdā ad honore studiū, te autē alia minime reprehēdēda ratio ad honestū otii duxit. Vera qdē laude p̄bita ris, diligētię, religionis, neq; me tibi, neq; quęq; antepono: amoris vero erga me, cū a fraterno amore, domesticoq; discessi, tibi primas defero. Vidi em̄, vidi, penitusq; p̄spexi in meis variis tēporibus, & sollicitudines, ac letitias tuas. Fuit em̄ mihi sepe, & laudis nostrę gratulatio tua iucūda, & timoris cōsolatio grata. Quin mihi nūc te absente nō solū cōsiliū, quo tu excellis, sed etiā sermonis comunicatio, qm mihi suauissima tecū solet esse, maxime deest. Quid dicam in publica re: quo in genere mihi negligentē esse nō licet: an in forēs labore, quę antea p̄pter ambitionē sustinebā, nūc vt dignitatē tueri gratia possim: an in ip̄s domesticis negotiis, in quibus ego tū antea, tū vero post discessum fratris, te, sermonesq; nostros desidero: Postremo nō labor meus, nō requies, nō negotiū, nō etiā otii, nō forēs res, nō domesticę, non priuatę carere diutius tuo suauissimo, atq; amatissimo cōsilio, ac sermone possunt. Atq; harum rerū cōmemorationē verecūdia sepe impediuit vtriusq; nostrū: nūc autē ea fuit necessaria p̄pter eā partē epistolę tuę, p̄ quā te, ac mores tuos mihi purgatos, ac p̄batos esse voluisti. Atq; in ista incōmodatione alienati illius animi, & offensi, illud inest tñ cōmodi, qd & mihi & ceteris amicis tuis nota fuit, & abs te aliquādo testificata tua volūtas omittēde puinciz:

Ciceronis
Atticę
studiorum
differentia

In negligentē

Epistol. ad T. P. Atticum

Induci.

Heros ille
nō Cato.

vt q̄ vna nō estis, nō dissensione ac dissidio vestro, sed volūate, ac iudicio tuo factū esse vi-
deatur. Quare & illa q̄ violata, expiabunt, & hęc nostra, q̄ sunt sanctissime cōseruata, suā reli-
gionem obrinebūt. Nos hic in Repu. infirma, misera, cōmutabilisq; versamur. Credo enim te
audisse nostros Equites pene a Senatu esse dissociatos: q̄ primū illud valde grauiter tulerūt, p̄
mulgatū ex Senatuscōsulto fuisse, vt de iis, q̄ ob iudicādū pecuniā acceperūt, q̄rere. qua in
re decernēda, cū ego casu nō affuissem, sensissemq; id equestre ordinē ferre moleste, neq; aper-
te dicere, obiurgauī Senatū, vt mihi visus sum, summa cū auctoritate, & in causa nō verecū-
da, admodū grauis, & copiosus fui. Ecce alię delitię equitū vix ferēde, quas ego nō solū tulī
sed etiā ornaui. Asiani, q̄ de Cēsorib⁹ cōduxerunt, q̄si sunt in Senatu, se cupiditate plapfos
nimīū magno cōduxisse: vt induceret locatio, postulauerūt. Ego princeps in adiutorib⁹, atq;
adeo secūdus. nā, vt illi auderēt hoc postulare, Crassus eos impulit. Inuidiosa res, turpis po-
stulatio, & cōfessio temeritatis: summū erat piculū, ne si nihil impetrassent, plane alienarent
a Senatu. Huic quoq; rei subuētū est maxime a nobis, p̄fectūq; vt frequētissimo Senatu, & li-
berissimo vterent, multaq; a me de ordinū dignitate, & cōcordia dicta sunt. Calen. Decēb. &
postridie: neq; adhuc res cōfecta est, sed volūtas Senatus p̄fecta. Vnus em̄ cōradixerat Me-
tellus Cōsul designatus, q̄ erat dicturus, ad quē p̄pter diei breuitatē puētū nō est. Heros ille
noster Cato. Sic ego cōseruās rationē institutioneq; nostrā, tueor vt possum illā a me cōglu-
tinatā cōcordiā. Sed tamē, quoniā ista sunt tā firma, munit q̄dā nobis ad retinēdas opes no-
stras tuta, vt spero, via, quā tibi literis satis explicare nō possum, significatione parua ostēdā
tamē. Vtor Pōpeio familiarissime. video qd dicas, cauebo q̄ sunt caueda, ac scribā alias ad te
de meis cōsiliis capessendę reip. plura. Luceiū scito cōsulatū habere in aīo statim petere. Duo
em̄ solī dicunt petituri. Cēsar cū eo coire p̄ Arriū cogitat, & Bibulus cū hoc se putat p̄ C.
Pisonē posse cōiūgi. Rides: Nō sunt hęc ridicula, mihi crede. Quid aliud scribā ad te: qd̄ mul-
ta sunt, sed si in aliud tēpus te expectare velim cures vt scia. iā illud moleste rogo qd̄ maxie
cupio, vt q̄primum venias. Nonis Decembribus. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Nihil mihi nūc scito tā deesse, q̄ hominē eū, q̄cū oīa q̄ me cura aliqua affi-
ciūt, vna cōmunicē, q̄ me amet, q̄ sapiat, q̄cū loquar, nihil fingā, nihil dissim-
ulē, nihil obtegā. Abest em̄ Frater ^{ἀφελίστατος}, & amantissimus Metellus,
nō homo, sed litus atq; aer, & solitudo mera. Tu autē, q̄ sepissime curam, &
angorē animi mei sermone, & cōsilio leuasti tuo, q̄ mihi, & in publica re fo-
cius, & in priuatis oībus cōsciū, & oīm meorū sermonū, & cōsiliorū parti-
ceps esse soles, vbinā es? Istra sum destitutus, vt tātū requietis habeā, quātū cū vxore, & filio-
la, & mellito Cicerone cōsumis. Nā ille ambitiosę nostrę, fucosęq; amicitie sunt in quodam
splendore forēsi, fructū domesticū nō habet. Itaq; cū bene cōpleta domus est tēpore matuti-
no, cū ad forū stipatū gregib⁹ amicorū descēdim⁹, reperire ex magna turba neminē possum⁹,
quocū aut iocari libere, aut suspirare familiariter possim⁹, quare te expectam⁹, te desideram⁹,
te iā etiā accersim⁹. Multa sunt em̄, q̄ me sollicitāt, angūtq; q̄ mihi videor aureis nacl⁹ tuas,
vni⁹ ambulationis sermone exhaurire posse. Ac domesticarū qdē sollicitudinū aculeos oēs,
& scrupulos occultabo, neq; ego huic ep̄le, atq; ignoto tabellario cōmittā: atq; hi (nolo em̄
te pmoueri) nō sunt pmolesti, sed tñ insidēt, & vrgēt, & nullius amātis cōsilio, aut sermone
requescūt. In rep. vero, q̄q; aīus est p̄sens, tñ volūtas etiā, atq; etiā ipsa medicinā efficit. Nā, vt
ea breuiter, q̄ post tuū discessum acta sunt, colligā, iā exclames necesse est, res Romanas diu-
tius stare nō posse. Etem̄ post p̄fectionē tuā prim⁹ (vt opinor) introit⁹ fuit in causam fabule
Clodiane: in qua ego nacl⁹, vt mihi videbar, locū refecādę libidinis, & coercēdę iuuetutis, ve-
hemēs fui, & oēs p̄fudī vires aī, atq; ingenii mei, nō odio adduct⁹ alicui⁹, sed spe nō corrigē-
dę, sed sanādę ciuitatis. afflicta respu. est empto, cōstuptoq; iudicio. Vide q̄ sint postea cō-
secuta. Cōsul est imposit⁹ is nobis, quē nemo p̄ter nos philosophos aspicere sine suspirio pos-
set, quātū hoc vuln⁹, facto senatuscōsulto de ambitu, de iudiciis nulla lex plata, exagitat⁹. Se-
nat⁹, alienatī eqtes Romani, qd̄ erat qdē ob rē iudicādā, sic ille ann⁹ duo firmamēta reip. p̄ me
vnū cōstituta euertit. Nā, & Senat⁹ auctoritatē abiecit, & ordinū cōcordiā dissociāuit. Instat hic
nūc ille ann⁹ egregi⁹, ei⁹ initiū eiusmōi fuit, vt anniuersaria sacra iuuetuti nō cōmitterent.
Nā M. Lucullī vxorē Mēmi⁹ suis sacris viriauit. Menelaus egre id pass⁹ diuortiu fecit. q̄q; ille
pastor Idē⁹ Menelaū solū cōtēpserat: hic nō Paris tā Menelaū, q̄ Agamēnonē liberū nō putas

Paris nō,

ait. Est
Tribuli
Clodiu
dii ferat
Cōsul eg
tam. illu
Palicano
sane leui
terat fam
sus verb
re salua
consilio a
mensē v
hil decer
des, qbus
se nos aliq
ri astimes
dum, & p
Quare cur
nio Coss.

de nobis ca
versatur me
bio sunt in
as sortirent
rent Gallie
Metellus C
co illud no
quens retin
ra respu. ret
domi innasc
agitabatur a
da concionis
agrū eū, q̄
possessiones
q̄ diuiserat.
pecunia emer
agrarię Sena
ro ad volu
bam omniā p
tum. Populo a
ter, & sentina
res interpell
ter ita nihil e
tinere. Heren
blio Clodio a
nor in rep. Eg
etis eximia qu
dine in rep. ve

uit. Est autē C. Herēnius qdem Tr. Pl. quem tu fortasse ne nosti quidē, tamen si poteris nosse
 Tribulis em tuus est, & Sextus pater eius nūmos vobis diuidere solebat. Is ad plebē Publīū
 Clodium traducit, idemq; refert, vt vniuersus populus in cāpo Martio suffragiū de re Clo
 diū ferat. Hunc ego accepi in Senatu, vt soleo: sed nihil est illo homine lentius. Metellus est
 Cōsul egregius, & nos amat: sed imminuit auctoritatē suā, q̄ habere dicit causam pmulga
 tam. illud idē de Clodio auer. O Dīi immortales, q̄ ignauus, ac sine animo miles: q̄ dign⁹, qui
 Palicano, sicut facit, os ad male audiēdū quotidie p̄beat. Agraria autē pmulgata est a Flauio
 fane leuis, eadē fere q̄ fuit Plotia. Sed interea πολίτικὸς ἀνὴρ, οὐδ' ὄναρ q̄sq; inueniri potest, q̄ po
 terat familiaris n̄s (sic est em, volo te hoc scire) Pōpēius regulā illā pictā filētio tuē suā. Craf
 sus verbū nullū cōtra gratiā, ceteros iā nosti: q̄ ita sunt stulti, vt amissa rep. piscinas suas fo
 re saluas sperare videant. Vnus est, q̄ curet cōstātia magis, & integritate, q̄ (vt mihi videt)
 consilio aut ingenio Cato: qui miseros Publicanos, quos habuit amāriissimos sui, tertiu iam
 mensem vexat, neq; iis a Senatu respōsum dari patitur. Ita nos cogimur reliquis de rebus vi
 hil decernere ante q̄ publicanis respōsum sit. Quare etiā legationes reiectū iri puto. Nūc ni
 des, q̄bus fluctibus iactemur, et si ex iis q̄ scripsimus, tāta etiā a me nō scripta perspicias. Reui
 se nos aliquando: & q̄q; sunt hęc fugienda, quo te voco, ramen fac, vt amorem nostrum tan
 ti aestimes, vt eo vel cum his molestiis peruenire velis. Nam, ne absens cēseare, curabo edicē
 dum, & proponendum locis omnibus. sub lustrum autem censerī, germani negotiatoris est.
 Quare cura, vt te q̄primū videamus. Vale. XI. Calend. Febru. Quinto Metello, & L. Afra
 nio Coss.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Non modo si mihi tantum esset otii, quantum est tibi, verum etiam, si tā bre
 uis epistolas velim mittere, qd tu soles facere, te superare, & in scripto mul
 to essem crebrior, q̄ tu. Sed ad summas, atq; incredibileis occupationes me
 as accedit, q̄ nullam a me epistolam ad te sino absq; argumento, ac sentētia
 venire. Et primum tibi (vt æquum est) ciui amāti patriam, que sunt in rep.
 exponam. Deinde quoniam tibi amore nos proximi sumus, scribemus etiā
 de nobis ea, que scire te nō nolle arbitramur. Atq; in rep. nunc quidem maxime Gallici belli
 versatur metus. Nā Edui fratres nostri pugnāt, Sequani male pugnarūt, & Heluetii sine du
 bio sunt in armis, excursionesq; in puinciam faciūt. Senatus decreuit, vt cōsules duas Galli
 as fortirentur, delectus haberet, vacationes ne valerēt, legati cū auctoritate mitterent, q̄ adi
 rent Gallie ciuitates, darentq; operā, ne hęc cum Heluetiis se iungerent. Legati sunt Quintus
 Metellus Creticus, & L. Flaccus τὸ ἐπὶ τῆς φανῆς μύρον, Lentulus Clodii filius. Atq; hoc lo
 co illud non queo p̄terire, q̄ cū de consularibus mea prima fors exisset, vna voce senatus fre
 quens retinendū me in vrbe cēsuit. Hoc idē post me Pōpēio accidit, vt nos duo quasi pigno
 ra reipu. retineri videremur. Quid enim ego aliorum in me ἐπιφωνήματα expectem, cū hac
 domi innascentur! Urbane autē res sic se habent. Agraria lex a Flauio Tri. Ple. vehementer
 agitabatur auctore Pompeio, q̄ nihil populare habebat, p̄ter auctorē. Ex hac ego lege secu
 da concionis volūtate omnia illa tolleba, que ad priuatorū incōmodū pertinebāt. Liberaram
 agrum eū, q̄ Publio Murio, Lucio Calphurnio Cōsulib⁹ publicus fuisset. Syllanorū hominū
 possessiones confirmabā. Volaterranos, & Arretinos, quorum agrum Sylla publicarat, ne
 q̄ diuiserat, in sua possessione retinebā. Vnā rationē non reiciebam, vt ager hac aduentitia
 pecunia emeretur, que ex nouis vectigalibus per quinquenniū reciperetur. Huic toti rationi
 agrarie Senatus aduersabatur, suspicans Pōpēio nouam quādā potentiā queri. Pōpēius ve
 ro ad voluntatē perferēde legis incubuerat. Ego autē magna cū Agrariorū gratia confirma
 bam omniū priuatorū possessiones. Is em est noster exercitus hominū, vt tute scis, locupleti
 um. Populo autē, Pompeioq; (nā id quoq; volebā) satisfaciebā emptione: qua cōstituta dilige
 ter, & sentinam vrbis exhauriri, & Italię solitudinē frequētari posse arbitrabar. Sed hęc tota
 res interpellata bello refrixerat. Metellus est cōsul sane bonus, & nos admodū diligit. Ille al
 ter ita nihil est, vt plane quid erit, nesciat. Hęc sunt in repub. nisi illud etiā ad rep. putes per
 tinere, Herenniū quendā Tr. ple. tribulem tuū, sane hominē nequā, atq; egentē, sepe iā de Pu
 blio Clodio ad plebē traducēdo agere cōpisse. huic frequēter interceditur. Hęc sunt (vt opi
 nor) in rep. Ego autē, vt semel illarū nonarum Decēbriū iunctā inuidiē, ac multorū inimici
 tiis eximiā quandā, atq; immortalē gloriā cōsecutus sum, non destiti eadem animi magnitu
 dine in rep. versari, & illam institutā, ac susceptā dignitatē tueri. Sed posteaq; primū Clodii,

Herenniū,
 Tribulis
 tuus.
 Metellus
 conf. egr.
 Os Palica
 no ad mal.
 p̄b.

Piscine sal
 ue.

Reuise nos

Sub lustrū.

Edui.
 Sequani.
 Heluetii.

In lente
 vnguērum

Volater.
 ag. Sylla
 publicarat.

Epistol. ad T. P. Atticum

Piscinarii.

Pedarii.

Cōmentariū græce cōpo.

absolutionē leuitatē, infirmitatēq̄ iudiciorū persēxi, deinde vidī nostros publicanos facile a Senatu dissiūgi, q̄q̄ a me ipso nō diuellerent, tū autē beatos homines hos piscinarios (dico amicos tuos) nō obscure nobis iudere, putauī mihi maiores quasdā opes, & firmiora p̄sidia esse querēda. Itaq̄ primum eū, q̄ nimīū diu de rebus nostris tacuerat, Pōpēiū adduxi in eā uolūtate, ut ī Senatu nō semel, sed sepe, multisq̄ uerbis suis mihi salutē īperii, atq̄ orbis terrarū adiudicari: qd̄ nō tā interfuit mea (neq̄ em̄ ille res, aut ita sunt obscure, ut testimoniū, aut ita dubie, ut laudationē desiderēt) q̄ reip. q̄ erāt qdā īprobi, q̄ contētione fore aliquā mihi cū Pōpēio ex illarū rerū dissensioe, arbitrarent. Cū hoc ego me tāta familiaritate cōiūxi, ut uterq̄ n̄m ī sua ratiōe munitior, & in rep. firmior hac cōiūctioe eē possit. Odiā autē illa libidino se, & delicatē iuuētutis, q̄ erāt in me incitata, sic mitigata sunt, quadā comitatē mea, me unū ut oēs illi colant. Nihil iā deniq̄ a me asperū in quēq̄ sit, nec tñ q̄q̄ populare, ac dissolutū, sed ita tēperata tota ratiō est, ut reip. cōstātiā p̄stē, priuatis reb⁹ meis p̄pter infirmitatē bonorum, iniquitatē malorū, odiū in me improborū, adhibeā quadā cautionē, & diligētiam. Atq̄ ita tamen nouis amicitiiis implicati sumus, ut crebro mihi uaser ille Siculus infusurret Epīcharmus cantilenā illā suā. *ὄφρα, ἢ μέγαλον ἀπιστεῖν ἀνερα φρονεῖτα ταύτα.* Ac nostrē q̄dem ratiōnis, ac uitē, quasi quadā formā (ut opinor) uides. De tuo autē negotio sepe ad me scribis, cui mederi nūc nō possumus. Est em̄ illud S. C. summa pedariorū uolūtate, nulli⁹ nostrū auctoritate factū. Nā, q̄ me nō esse adscriptū uides, ex ipso S. C. intelligere potes aliā rē tum relatam: hoc autē de populis liberis sine causa additū: & ita factū est a P. Seruiliō filio, q̄ in postremis sententiā dixit, sed īmutari hoc tēpore nō potest. Itaq̄ cōuet⁹, q̄ initio celebrabant, iandiu fieri desierūt. Tu si tuis blāditiis tñ a Sicyoniis nūmolorū aliqd̄ expresseris, uelim me facias certiorē. Cōmētariū cōsultatus mei græce cōpositū misi ad te, in quo si qd̄ erit, qd̄ hoī Attico minus græcū, eruditūq̄ uideat, nō dicā qd̄ tibi (ut opinor) Panormi Lucullus de suis historiis dixerat, se quo facilius illas pbaret Romani hoīs esse, idcirco barbara qdā, & obsoleta dispersisse: apud me si qd̄ erit eiufmodi, me imprudēte erit, & inuito. Latinū si p̄fecero, ad te mittā. Tertiū poema expectato, ne qd̄ genus a me ipso laudis mee p̄termittat. Hic tu caue dicas, *τις πατὴρ ἀνίσταται*: si est em̄ apud hoīes q̄q̄, qd̄ potius sit, laudet, nos uituperemur, q̄ nō poti⁹ alia laudemus. q̄q̄ nō *ἐγκωμιαστικά* sunt hęc, sed *ισοπικά* quæ scribimus. Quintus Frater purgat se mihi p̄ literas, & affirmat nil a se cuiq̄ de te secus esse dictū. uerum hęc nobis corā summa cura, & diligētia sunt agēda. Tu modo nos reuise aliquādo. Cossinius hic, cui dedi literas, ualde mihi bonus homo, & non leuis, & amans tui uisus est, & talis, qualem esse eum tuę mihi literę enunciarant. Vale. Idib. Martiis.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Um e Pompeiano me Romam recepissem ad. III. Id. Maii, Cincius noster eam mihi abs te epistolā reddidit, quā tu Idib. Feb. dederas. Eī nūc epistolæ literis his respōdebo. Ac primū tibi p̄spectū esse iudiciū de te meū, letor. De inde te in his rebus, quę mihi asperius a nobis, atq̄ a nostris, & iniucundius actę uidebantur, moderatissimum fuisse uehementissime gaudeo, idq̄, neq̄ amoris mediocris, & ingenii summi, ac sapientię iudico. Qua de re, cum ad me ita suauiter, diligenter, officiose, humaniter scripseris, ut non modo hortari te amplius non debeam, sed ne expectare quidem abs te, aut ab illo homine tantum facilitatis, ac mansuetudinis potuerim, nihil duco esse commodius q̄ de his rebus nihil amplius scribere: cum erimus congressi, tum, si quid res feret, coram inter nos conferemus. Quod ad me de rep. scribis, disputas tu quidem & amanter, & prudenter, & a meis consiliis ratiō tua non abhorret: nam, neq̄ de statu nobis nostrę dignitatis est recedendum, neq̄ sine nostris copiis intra alterius p̄sidia ueniendum, & is, de quo scribis, nihil habet amplum, nihil excelsum, nihil non summū, atq̄ populare: uerūtamen fuit ratiō mihi fortasse ad tranquillitatē meorum tēporum nō inuiliis, sed mehercule Reip. multo etiā utilior, q̄ mihi, cum improborum impetus in me reprimere, cū hominis amplissima fortuna, auctoritate, gratia, fluctuantē sententiam cōfirmassem, & a spē malorum ad mearum rerum laudem conuertissem. Qd̄ si cum aliqua leuitate mihi faciendū fuisset, nullam rem tantū æstimassem. Sed tñ a me ita acta sunt omnia, nō ut ego illi assentiēs leuior, sed ut ille me probans grauior uideretur. Reliqua sic a me aguntur, & agētur, ut nō cōmittamus, ut ea quę gessimus, fortuito gessisse uideamur. Eos bonos viros, illos quos significas, & eam, quam mihi dicis obrigisse *ἀσπτεῖ*, non mo

do nun
tamen
ratu te
hi uerō
ria aū
tu quā
tu. nemo
q̄ aīadu
maturit
tatis del
gnopere
Auli fili
De meis
Puto te
ad te: sed
ad rem m
Ser. Clau
ceret, libe
amicos, el
cis his lib
autē quot
hi, per inq
arbitraris
iam inuisi
M. T.

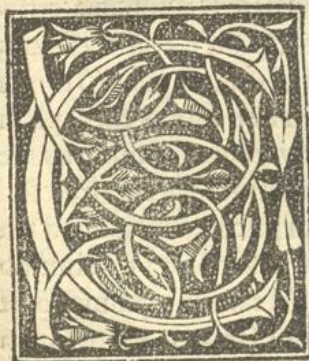

mihi aliis li
bi ego nō es
Rhodo Posi
dem rebus
queris: cōru
hi molestiam
dis Græci. v
las, & plures
ti, te etiā del
nantur, enit
genere abiū
oratiōes, q̄ cō
ge Agraria. T
uinciam dep
postridie, q̄
in Senatu N
curabo

do nunq̄ deserā, sed etiā si ego ab illa deserar, tamē in mea pristina sentētia p̄manebo. Illud tamen velim existimes, me hāc viā optimatū post Catuli mortē nec p̄sidio v̄llo, nec comitatu tenere. Nā, vt ait Rhinton, vt opinor, οὐδ' ἐν εἰσῆν, οἷς δ' οὐδ' ἐν μάλ'. Mihi vero, vt inuideāt piscinarii n̄ri, aut scribā ad te alias, aut ī cōgressum n̄m reseruabo. a curia aut nulla me res diueller, v̄l q̄ ita rectū ē, vel q̄ reb⁹ meis maxie cōsentaneū, vel q̄ a senatu quātī fiā, minime me p̄ceneret. De Sicyoniis (vt scripsi ad te antea) nō multū sp̄i ē ī Senatu. nemo est. n. iā, q̄ q̄rat. Quare, si id expectas, lōgū ē: alia via, siqua potes, pugna. cū ē actū, ne q̄ aī aduersum est ad quos p̄tineret, & raptim ī eā sentētiā pedarii cōcurrerūt. Inducēdi S. C. maturitas nōdū est, q̄ neq̄ sunt q̄ q̄rant, & multi, partim maleuolētia, partim opinione equitatis delectantur. Metellus tuus est egregius Cos. vnum reprehēdo, q̄ otium e Gallia nō magnopere nunciari gaudet. cupit credo triumphare. Hoc vellem mediocrius, cetera egregia. Auli filius vero ita se gerit, vt eius consulatus nō consulatus sit, sed Magni nostri ὑπὸ πῶπιον. De meis scriptis misi ad te gr̄ce p̄fectum cōsulatū meum. eum librum L. Cossinio dedi. Puto te latinis meis delectari: huic autem gr̄co gr̄cum inuidere. Alii si scripserint, mittem⁹ ad te: sed mihi crede, simulatq̄ hoc nostrū legerunt, nescio quo pacto retardantur. Nūc (vt ad rem meam redeam) L. Papyrius Petus, vir bonus amatorq̄ noster, mihi libros eos, quos Ser. Claudius reliquit donauit. cū mihi per legē Cinciiā licere capere Cincius amicus tu⁹ diceret, libenter dixi me accepturū, si attulisset. Nūc, si amas me, si te amari a me scis, enitere p̄ amicos, cliētes, hospites, libertos deniq̄, ac seruos tuos, vt scheda nequa deperat. nā & gr̄cis his libris, quos suspicor, & latinis, quos scio illū reliquisse, mihi vehemēter opus est. Ego autē quotidie magis, q̄d mihi de forēsi labore tēporis datur, in his studiis cōquiesco. per mihi, per in quā gratū feceris si in hoc tā diligēs fueris, q̄ soles in his rebus, quas me valde velle arbitraris. Ipsiusq̄ Peti tibi negotia cōmēdo: de quibus tibi ille aget maximas gratias. Et, vt iam inuisas nos, non solum rogo, sed etiā suadeo. Vale.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM
LIBER SECVNDVS.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S. D.

ALENDIS Iun. eūti mihi Antiū, & gladiatores M. Metelli cupide relinqueti, venit obuiā tuus puer: is mihi literas abs te, & Cōmētarium Cōsulatū mei gr̄ce scriptū reddidit: in quo lētatus sum me aliquāto ante, de iisdē rebus gr̄ce itē scriptū librū L. Cossinio ad te p̄ferēdū dedisse. Nā si ego tuū ante legissem, furatū me abs te esse diceret. q̄q̄ illa tua (legi em̄ libēter) horridula mihi, atq̄ incōpta visa sunt. sed tñ erant ornata hoc ipso, q̄ ornāmēta neglexerāt: & vt mulieres, ideo bene olere, quia nihil olebāt, videbant. Meus autē liber totum Isocratis μυροθήκιον, atq̄ oēs eius discipulorū arculas, ac nōnihil etiā Aristotelica pigmēta cōsumpsit: quē tu Corcyre, vt mihi aliis literis significas, strictim attigisti: post aut, vt arbitror, a Cossinio accepisti. Quē tibi ego nō essem ausus mittere, nisi eū lente, ac fastidiose pbauissem. q̄q̄ ad me rescriptū iam Rhodo Posidonius, se nostrum illud ὑπόμνημα cū legeret, q̄d ego ad eū, vt ornatius de iisdem rebus scriberet, miserā, nō modo nō excitatū ad scribendū, sed etiā plane p̄teritū. Quid queris: cōturbauī gr̄cā nationē: ita vulgo q̄ instabāt vt darē sibi q̄d ornarēt, iā exhibere mihi molestiam destiterūt. Tu, si tibi placuerit liber, curabis vt & Athenis sit, & in ceteris oppidis Gr̄cię. videtur em̄ posse aliqd nostris rebus lucis afferre. Oratiūculas autē & quas postulas, & plures etiā mittā, quoniā quidem ea, quę nos scribimus adolescentulorū studiis excitati, te etiā delectant. Fuit enim mihi commodum, q̄ in eis orationibus, quę Philippicę nominantur, enituerit ille tuus ciuis Demosthenes, & q̄ se ab hoc refractoriolo iudiciali dicendū genere abiūxerit, vt σεμνότητος ἕνεκα, καὶ πολιτικῶν ἕνεκα videretur curare, vt meę quoq̄ essent oratiōes, q̄ cōsulares nominarent. Quarū vna est in Senatu Cal. Ian. Altera ad populū de lege Agraria. Tertia de Orthone. Quarta p̄ Rabinio. Quinta de p̄scriptorū filiis. Sexta, cū Prouinciam deposui in Concione. Septima, qua Catilinā emisi. Octaua, quā habui ad populum postridie, q̄ Catilina profugit. Nona in Concione, quo die Allobroges inuocarunt. Decima, in Senatu Non. Decēb. Sunt p̄terea duę breues, quasi ἀπρωστυλάα legis Agrarię. Hoc totū σῶμα curabo vt habeas. Et quoniā te, cū scripta, tū res meę delectāt, iisdē ex libris p̄spicies,

Piscinarii.

Pedarii.

Scheda nequa peat.

Ornata q̄ sine ornatu
Olēs bene.
Myrothesion.
Aristot.
pigmenta.
Hypomnema.
Natio gr̄ca.
Orationes Cice.
Philippicę.
Refractori olū di. gen⁹
Cōsulares orationes.